

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: O.Ch., narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: JUDr. Tomáš Plíhal, advokát, se sídlem Sedláčkova 212/11, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 21.5.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2019 č.j. OAM-260/LE-BA02-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Tomáši Plíhalovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 9.145,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet číslo 2109959337/2700, VS: 1732019.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 21.5.2019 k výzvě soudu doplněnou dne 20.6.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2019 č.j. OAM-

260/LE-BA02-BA04-PS-2019, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 20.8.2019. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o *ustanovení zástupce*, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 24.5.2019 č.j. 17 A 90/2019-17, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem výše uvedeného advokáta JUDr. Tomáše Plíhala.

2. Žalobce dne 9.6.2019 v době před doplněním žaloby, adresoval zdejšímu soudu své blíže neoznačené podání s žádostí o propuštění ze ZZC Bálkova, kde uvedl tytéž důvody, které se později objevily i v doplnění žaloby ze dne 20.6.2019, kdy byl žalobce již zastoupen ustanoveným právním zástupcem.
3. **V doplněné žalobě** žalobce předně namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné skutkově relevantní okolnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že jsou zde dány takové oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Skutečnost, že požádal o mezinárodní ochranu po více než 12 letech od příjezdu do České republiky (dále jen **ČR**), ani další okolnosti žalovaným uváděné nemohou zákonem o azylu požadované oprávněné důvody představovat. Toto své tvrzení žalobce zdůvodnil předcházejícím bezproblémovým pobytem na území ČR, avšak v současnosti již pocítil vážné nebezpečí v případě návratu na Ukrajinu, kde je situace s ohledem na probíhající boje nepřívětivá. Uvedené vyvodil ze skutečnosti, že je bývalý ukrajinský voják a prostor, kam by se měl navrátit, je ovládán ruskými pseudojednotkami a žoldáky. Žalovaný dále vůbec nezohlednil fakt, že napadeným rozhodnutím bylo žalobci zcela znemožněno vidat se s jeho nezletilými dětmi, ke kterým je povinen plnit vyživovací povinnost. V současné době se žalobcovy nezletilé děti a jejich matka z důvodu žalobcova zajištění dostaly do vážných existenčních problémů, neboť jejich matce částka, kterou žalobce přispíval, výrazným způsobem schází v „rodinném“ rozpočtu. V důsledku výše uvedeného nesprávně aplikovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, se žalobce rovněž vyjádřil k nedostatečně vypořádanému objasnění skutkových okolností a na ně navazujících právních zhodnocení skutečností nasvědčujících postupu podle § 47 zákona o azylu. Přípustnost postupu spočívajícím v uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu je úspěšně dovozována z § 47 odst. 2 zákona o azylu, neboť je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Důvodnost tohoto závěru prokázal žalobce již výše. Přesto žalobce opětovně zdůraznil, že má na území ČR dvě nezletilé děti, s nimiž se za současného stavu nemůže vidat a nemůže vůči nim plnit svoji zákonnou vyživovací povinnost. Bez prostředků, které na jejich výživu žalobce dříve poskytoval, se tyto děti ocitly ve vážném existenčním ohrožení. Žalovaný ovšem postup podle § 47 odst. 1 zákona o azylu nezvolil a žalovaného důvody pro tento postup z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývají. V této části je tak rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť žalobci nejsou důvody tohoto postupu známy. O respektu k ukládaným opatřením orgány veřejné moci ČR svědčí i fakt, že žalobce byl ochoten výkon zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu strpět, tj. dobrovolně se mu podrobit, jak by mu to prikazoval § 47 odst. 7 zákona o azylu. Proto se úvaha žalovaného jeví jako scestná. Toliko na závěr pro úplnost žalobce uvedl, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil též Směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU totiž: „Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou

nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“ Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Je proto zcela nepřijatelné, aby žalovaný zdůvodnil svůj názor na to, že nejsou dány podmínky pro uložení zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce podal svoji žádost o mezinárodní ochranu pouze za účelem zmaření nebo ztížení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Na samý závěr žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 6.5.2019 č.j. OAM-260/LE-BA02-BA04-PS-2019** bylo rozhodnuto ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o zajištění žalobce v ZZC a doba zajištění byla stanovena ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona do 20.8.2019. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že dne 28.4.2019 byla kontrolována totožnost žalobce, který předložil neplatný cestovní doklad, jehož platnost skončila dne 13.3.2014. Následnou lustrací bylo zjištěno, že mu byla zamítnuta žádost o změnu dlouhodobého pobytu a ode dne 29.8.2013 tak pobývá na území ČR neoprávněně a od 14.3.2014 i bez platného cestovního dokladu. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 29.4.2019 žalobce mimo jiné potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a popsal, že do ČR přicestoval dne 16.7.2007 na platné vízum za účelem zaměstnání a následně mu byl udělen dlouhodobý pobyt s platností od 16.7.2009 do 30.6.2011. Vysvětlil, že dne 6.6.2011 požádal o změnu účelu pobytu a tato žádost mu byla zamítnuta, rozhodnutí nerespektoval a nadále na území ČR pobýval. Sdělil, že po zamítnutí této žádosti pracoval po různých brigádách, práci si sháněl sám anebo od kamarádů. K pobytu nikde hlášen nebyl, bydlel na stavbách anebo u bývalé přítelkyně. Prohlásil, že si nebyl vědom skutečnosti, že na území ČR pobýval neoprávněně. Ke své rodině uvedl, že na území ČR má bývalou družku a 3 děti, které mají na území ČR povolen trvalý pobyt. Se svou družkou však nežije již 5 let ve společné domácnosti a své dva syny vídá asi jednou do měsíce, ale vrací je své družce, protože on sám nemá žádné stálé ubytování. Sdělil také, že mu nebyla soudem uložena vyživovací povinnost, přesto na syny bývalé družce platí. Žádné rodinné vazby s občanem ČR ani Evropské unie (dále jen EU) nemá a o nikoho se zde nestará, ani nemá vyživovací povinnost. Na území ČR dále nemá žádné společenské ani kulturní vazby. Žalobce dále uvedl, že na Ukrajině má rodiče a sestru, jeho trvalé bydliště je ve městě Ch. a v případě návratu na Ukrajinu se obává války. Jako důvod, který by mu bránil v návratu na Ukrajinu, uvedl, že nebude moci vídat své děti. Sdělil, že by měl vycestovat, ale nechce. Prohlásil, že nemá žádné zdravotní problémy a nikdy nežádal o mezinárodní ochranu. Cestovní doklad Rumunska, který u něj byl nalezen, zakoupil za 500 EUR v hospodě od neznámého cizince, ale nikde se s ním neprokázal, protože ho policie nikdy nekontrolovala. S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl dne 30.4.2019 zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí

o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti. Také bylo uvedeno, že dne 2.5.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 26.6.2019** vyjádřil svůj nesouhlas s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujících se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posléze žalovaný zopakoval svou předešlou argumentaci obsaženou již v napadeném rozhodnutí. Dále se žalovaný vyjádřil k námitce tvrzené vyživovací povinnosti vůči dvěma dětem žalobce, již shledal irelevantní. Rovněž opět zopakoval důvody, pro něž byl žalobce zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a jaké důvody jej k tomu vedly. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, proto námitky uvedené v žalobě shledal jako nedůvodné a závěrem navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6.5.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 26.6.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 6.5.2019 žalobci předáno dne 7.5.2019.
7. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní** (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (**§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.**).
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Dle **§ 47 odst. 2 zákona o azylu** „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.

10. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně neuvedli, že požadují ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že **žaloba není důvodná**. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně zjistil skutkový stav věci, jenž by opravňoval aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a současně vyloučil aplikaci zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu (i poté, kdy měl zhodnotit zásah do soukromého a rodinného života žalobce, což rovněž neučinil).
12. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
13. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 28.4.2019 byla provedena kontrola jeho totožnosti, když ke kontrole předložil neplatný cestovní doklad, jehož platnost skončila dne 13.3.2014. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobci byla zamítnuta žádost o změnu dlouhodobého pobytu a ode dne 29.8.2013 tak pobývá na území ČR neoprávněně, tj. přibližně 6 let, a od 14.3.2014 i bez platného cestovního dokladu. Po celou tuto dobu tedy zcela ignoroval své povinnosti spojené s pobytem na území ČR a dokonce si za tímto účelem obstaral padělaný cestovní doklad. Rovněž sdělil, že ví, že by měl vycestovat, ale to nechce. Po dobu svého nelegálního pobytu vykonával různé brigády, které si sháněl sám nebo jeho přátelé, čímž se dopouštěl obcházení právních předpisů o zaměstnávání cizinců na území ČR a dalších právních předpisů souvisejících. Žalobce se tedy opakovaně dopouštěl hrubého porušování právních předpisů ČR jejich úmyslným ignorováním a neplněním svých povinností. Žalobce současně uvedl, že nemá na území ČR žádné trvalé bydliště, kde by jej bylo možno zastihnout a kontaktovat, neboť doposud pobýval na stavbách a u bývalé přítelkyně. Za těchto okolností byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění, neboť jeho dosavadní počínání nezavdávalo důvod myslet si, že by se žalobce náhle začal řídit právním řádem ČR a začal tak plnit své povinnosti, tudíž žalovaný vyhodnotil situaci tak, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.
14. Ohledně žalobcem namítaných skutečností, pro něž se jeho vycestování jeví jako nepřiměřené a rovněž v rozporu s aplikací ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, soud konstatuje, že tyto skutečnosti působící až v možné budoucnosti nejsou relevantní při posuzování důvodu zajištění a budou vzaty v potaz v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, v aktuálním řízení žalovaný správně přihlížel k současné a dřívejší pobytové historii žalobce viz bod 14 tohoto rozhodnutí.
15. Dále soud připomíná, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy (2.5.2019), když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění.
16. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době

ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

17. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Své zákonné povinnosti spojené s pobytem na území ČR zcela ignoroval a navíc si ještě pořídil falešný cestovní doklad. Žalovaný tedy správně dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude porušovat právní předpisy a mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
18. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, kdy dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově (opatření falešného cestovního dokladu). Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve, neboť jím uváděné důvody mu museli být známy již dlouho před tím; současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Také se žalovaný vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Příklad žalobce, který nerespektoval právní řád, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela na místě a v souladu se zákonem.
19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
20. Ohledně žalobcovy námitky týkající se článku 15 preambule Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU soud předně uvádí, že při posuzování této žalobní námitky vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do*

tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlásení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně. S odkazem na výše uvedené má soud za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval výše odkazovaný článek 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí je tím pádem v souladu nejen se zákonem o azylu, ale rovněž s uvedenou směrnicí.

21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
23. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Plíhal; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 15.7.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem ŠKODA Yeti, RZ ..., z Plzně do Balkové, tj. ZZC, a zpět za účelem porady s klientem dne 12.6.2019 - základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**), činí 504,- Kč (tj. 126 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 254 Kč (tj. 6,6 l/100km x 30,50 Kč/l x 1,26), tedy celkem 758,- Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.587,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 9.145,-

Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 12. července 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně